

Voir Note explicative
See Explanatory Note
A se vedea nota explicativă (ROU)

COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

Conseil de l'Europe – *Council of Europe* – Consiliul Europei
Strasbourg, France

REQUETE
APPLICATION
CERERE

presentee en application de l'article 34 de la Convention europeenne des Droits de l'Homme,
ainsi que des articles 45 et 47 du Reglement de la Cour

*under Article 34 of the European Convention in Human Rights
and Rules 45 and 47 of the Rules of Court*

prezentată în conformitate cu articolul 34 al Convenției Europene a Drepturilor Omului,
precum și cu articolele 45 și 47 ale Regulamentului Curții

IMPORTANT: La presente requête est un document juridique et peut affecter vos droits et obligations.
This application is a formal legal document and may affect your rights and obligations.
Prezenta cerere este un document juridic și poate afecta drepturile și obligațiile dvs.

I. Les Parties

The Parties

PĂRȚILE

A. Le Requérent/ La Requérente

The Applicant

RECLAMANTUL/ RECLAMANTA

(Renseignements à fournir concernant le/la requérant(e) et son/sa représentant(e) éventuel(le))

(Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)

(Informații cu privire la reclamant/reclamantă și eventualul/a său reprezentant/reprezentantă)

1. Nom de famille

Surname

Nume **MATEI**

2. Prénom (s)

First name (s)

Prenume **FLORIN CONSTANTIN**

Sex:

Sex:

Sex: masculin

3. Nationalité

Nationality

Cetățenie : **ROMÂNĂ**

4. Profession

Occupation

Profesie : **AGENT DE POLIȚIE**

5. Date et lieu de naissance

Date and place of birth

Data și locul nașterii: (...)

6. Domicile :

Permanent address :

Domiciliul : (...)

7. Tél. n°

Tel no.

Număr de telefon : (...)

8. Adresse actuelle (si différente de 6.)

Present address (if different from 6.)

Adresa actuală (dacă diferă de 6)

9. Nom et prénom du/de la représentant(e) :
Name of representative:
Numele și prenumele reprezentantului/reprezentantei: **ANGELICA ENACHE**
10. Profession du/de la représentant(e):
Occupation of representative:
Ocupația reprezentantului/reprezentantei: **AVOCAT**
11. Adresse du/de la représentant(e):
Address of representative:
Adresa reprezentantului/reprezentantei: **România, București, sector 1, B-dul Schitu Măgureanu, nr. 23, et. 1.**
12. Tel. N°: Fax N°
Tel no. Fax no.
Număr de telefon: **0040 21 3127288** Număr de fax: **0040 21 3127289**

B. La Haute partie contractante

The High Contracting Party

ÎNALTA PARTE CONTRACTANTĂ

(Indiquer ci-après le nom de l'Etat/des Etats contre le(s)quels(s) la requête est dirigée)

(Fill in the name of the State(s) against which the application is directed)

(Indicați aici numele Statului/Statelor împotriva căruia/cărora introduceți cererea)

13. **ROMÂNIA**

II. Exposé des faits

Statements of the Facts

EXPUNEREA FAPTELOR

14. Prin rezoluțiile nr. 316/P/2010 din datele de 31.01.2011 și 01.02.2011 ale Direcției Naționale Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexe Infrațiunilor de Corupție, s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva subsemnatului și altor 63 de persoane pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 254 alin. 2 Cp cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cp (32 acte materiale de luare de mită și 3 predări de bani) și infracțiunii prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cp, constând în aceea că, în calitate de lucrător de poliție în cadrul Punctului de Trecere a Frontierei de Stat Siret, jud. Suceava, în baza unei înțelegeri prealabile, în mod repetat și în realizarea aceleași rezoluții infracționale, aș fi pretins, primit ori acceptat, direct sau indirect, importante sume de bani și bunuri de la persoanele care au tranzitat frontiera în perioada septembrie 2010-ianuarie 2011, în scopul de a nu-mi îndeplini atribuțiile de serviciu privind controlul de frontiera și a le permite introducerea în România a unor bunuri (în general țigări din Ucraina) peste limita legală admisă.

S-a mai reținut de către organele de urmărire penală că împreună cu alți lucrători ai poliției de frontieră aș fi constituit ori aș fi aderat la un grup structurat (pe turele de serviciu) care ar fi acționat în mod coordonat în scopul comiterii unor infracțiuni grave (infracțiunea de luare de mită) pentru a obține beneficii financiare și materiale.

Aceste rezoluții de punere sub învinuire a subsemnatului nu mi-au fost comunicate, neavând cunoștința de faptul că se efectuează cercetări într-un dosar penal împotriva subsemnatului.

După începerea urmăririi penale, la aproximativ 4 zile, în data de 03.02.2011, ora 06:00 AM, s-au prezentat la locuința mea mai multe persoane (comisar șef Voicu Mircea și subcomisar Rosu Marius, însoțiți de mai mulți jandarmi cu fețele mascate), care mi-au comunicat verbal că sunt cercetați de către Direcția Națională Anticorupție și că intrarea lor în forță în apartamentul proprietatea mea personală, ar fi fost autorizată de către Curtea de Apel București la data de 01.02.2011.

Persoanele mai sus arătate nu mi-au pus la dispoziție vreun act doveditor în ceea ce privește calitatea mea de persoană învinuită pentru acte de corupție și nici nu mi-au permis să contactez un avocat care să participe la efectuarea acestei percheziții, fiindu-mi încălcat astfel dreptul la apărare.

Comisarii de poliție și jandarmii mascați au procedat la percheziționarea apartamentului părinților mei, Matei Floarea și Matei Mihail, situat în municipiul Suceava, Aleea Lalelelor, nr. 11, bl. 107, sc. B, et. 4, ap. 18, jud. Suceava, unde locuiesc împreună aceștia, ocazie cu care organele judiciare au ridicat toate sumele de bani găsite în apartament, astfel cum rezultă din procesul-verbal nr. 316/P/2010 din 03.02.2011 de efectuare a percheziției domiciliare, întocmit cu acel prilej, deși pentru sumele respective de bani am pus la dispoziție actele de proveniență (împrumuturi bancare), dovedind astfel proveniența licită a acestor economii ale părinților mei.

La sfârșitul percheziției domiciliare, comisarii și jandarmii mascați mi-au comunicat că există pe numele meu un mandat de aducere la sediul Direcției Naționale Anticorupție București și fără a mi se prezenta vreo dovadă în acest sens, am fost luat forțat de acasă (fără vreun bagaj care să cuprindă strictul necesar, doar cu hainele în care eram îmbrăcat în acel moment), urcat într-un autocar împreună cu alte persoane și transportat de la Suceava la București, distanță parcursă într-un interval de 8 ore, fără a fi asigurată hrana ori apa.

Pe parcursul efectuării acestei deplasări sub escorta poliției și a jandarmilor (distanța dintre Suceava și București fiind de aproximativ 500 km), canalele de televiziune "Realitatea TV" și "Antena 3", precum și edițiile on-line ale unor ziare centrale din România, prezentau "live", în cadrul unor emisiuni, traseul pe care eram obligat să-l efectuez, atât eu cât și celelalte persoane din autocar, fiind prezentate în mod public ca fiind persoane cercetate pentru acte de corupție deosebit de grave, în timp ce subsemnatului nu-mi fusese adusă la cunoștință vreo acuzație în mod oficial de către procurorii Direcției Naționale Anticorupție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În momentul în care am ajuns la sediul Direcției Naționale Anticorupție - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din București, strada Știrbei Vodă nr. 79-81, aproximativ orele 21:00 PM, am fost filmat video și audio și prezentat "live" la TV, fără să mi se permită să iau legătura cu un avocat și nici nu am fost informat de către Direcția

Națională Anticorupție cu privire la motivul pentru care am fost adus la București și acuzațiile ce mi se aduceau.

Ulterior, după mai bine de 17 ore de la momentul când am fost luat de la domiciliul meu și după un drum obositor de 500 km, străbatut în viteză în mașinile poliției și jandarmeriei, cu girofarurile aprinse și sirenele pornite, astfel cum rezultă din imaginile prezentate la principalele posturi de știri, în dimineața zilei de 04.02.2011, orele 04:00 AM, fără a mi se da răgazul măcar de a mă odihni, mi-au fost aduse la cunoștință învinuirile, respectiv infracțiunea prevăzută de art. 254 alin. 2 Cp, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cp și infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 33 lit. a Cp, astfel cum reiese din procesul-verbal de aducere la cunoștință a învinuirii întocmit cu acea ocazie.

La un interval de câteva minute de la întocmirea procesului verbal de comunicare a învinuirilor, fără a-mi putea exercita dreptul la apărare, ce presupunea acordarea unui timp rezonabil de pregătire a declarației, mi-a fost prezentată ordonanța de reținere și ordonanța prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală, fără să mi se aducă la cunoștință că urmează să se întocmească un referat cu propunere de arestare preventivă și fără să fiu ascultat cu privire la condițiile prevăzute de art. 143 Cpp și cu privire la cazul de arestare menționat în referatul cu propunerea de arestare preventivă.

De asemenea, nu am fost informat asupra acuzației în mod detaliat, fiindu-mi încălcat dreptul prevăzut de art. 6 alin. 3 Cpp și Convenția europeană a drepturilor omului.

Astfel, am fost încarcerat timp de câteva ore și ulterior trimis sub escortă în fața Curții de Apel București – Secția Penală, unde un procuror al Direcției Naționale Anticorupție a solicitat arestarea mea preventivă pentru 29 de zile, în solicitarea cu propunerea de arestare preventivă nefiind menționat vreunul din cazurile de arestare prevăzute de art. 148 Cpp, cu referire strictă la subsemnatul, referatul procurorilor Direcției Naționale Anticorupție cuprinzând afirmații generale referitoare la alți inculpați din dosar.

Instanța de judecată investită cu cererea de arestare preventivă a subsemnatului nu a verificat în mod individual dacă sunt îndeplinite condițiile de arestare față de toate cele 15 persoane menționate în cerere și la data de 04.02.2011 a admis cererea procurorilor și a dispus arestarea mea preventivă pentru o perioadă de 29 de zile, până în 05.03.2011, astfel cum rezultă din încheierea de ședință din data de 04.02.2011, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 1070/2/2011, fiind emis astfel mandatul de arestare preventivă 13F/UP/04.02.2011, hotărâre rămasă definitivă în urma respingerii recursului prin încheierea de ședință din data de 08.02.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 1070/2/2011.

După emiterea mandatului de arestare preventivă nr. 13F/UP/04.02.2011, am solicitat să fiu audiat de către organele de urmărire penală, declarația subsemnatului fiind consemnată pe formular tipizat nr. 0195750/15.02.2011, recunoscând toate faptele reținute în sarcina mea, ceea ce denotă, pe de o parte, că nu am încercat să zădărnicesc aflarea adevărului în cauză, iar pe de altă parte că scopul măsurii privării de libertate a fost atins. Cu toate acestea, intervalul de 29 de zile l-am petrecut la sediul arestului Inspectoratului General al Poliției Române din București, fără posibilitatea de a fi vizitat de logodnica mea și de părinții mei, aceștia din urmă suferind o depresie puternică ce a determinat deteriorarea stării lor de sănătate deja precară.

De asemenea, menționez ca în acest interval de 29 de zile procurorii Direcției Naționale Anticorupție nu mi-au prezentat probe în acuzarea mea, nu au efectuat acte de urmărire

penală cu privire la subsemnatul și condițiile de arest au fost dintre cele mai groaznice.

Dupa expirarea celor 29 de zile, procurorii Direcției Naționale Anticorupție au solicitat prelungirea stării de arest preventiv pentru încă 30 de zile, motivarea acestora cuprinsă în cel de-al doilea referat fiind identică cu cea detaliată în primul referat de luare a măsurii preventive, astfel cum rezultă din documentele anexate.

Curtea de Apel București, investită cu cererea procurorilor de prelungire a stării de arest preventiv, nu a verificat nici de această dată dacă în ceea ce mă privește erau întrunite condițiile legale de prelungire a măsurii arestării preventive, în speță dispozițiile art. 155-160 Cpp și a prelungit pentru o perioadă de 30 de zile, de la 05.03.2011 la 03.04.2011, prin încheierea de ședință din data de 28.02.2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 1774/2/2011, hotărâre rămasă definitivă în urma respingerii recursului prin încheierea de ședință din data de 04.03.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 1774/2/2011.

Ulterior, după expirarea celor 29 de zile, procurorii Direcției Naționale Anticorupție au solicitat prelungirea stării de arest preventiv pentru încă 30 de zile, motivarea acestora cuprinsă în cel de-al treilea referat fiind identică cu cea detaliată în primele două referate de luare a măsurii preventive, astfel cum rezultă din documentele anexate.

Nici de această dată Curtea de Apel București, investită cu cererea procurorilor de prelungire a stării de arest preventiv, nu a verificat dacă în ceea ce mă privește erau întrunite condițiile legale de prelungire a măsurii arestării preventive, în speță dispozițiile art. 155-160 Cpp și a prelungit pentru o perioadă de 30 de zile, de la 04.04.2011 la 03.05.2011, prin încheierea de ședință din data de 30.03.2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 2914/2/2011.

Împotriva acestei încheieri am promovat recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, prin încheierea de ședință din data de 01.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 2914/2/2011, a admis recursul declarat de subsemnatul, a casat parțial încheierea de ședință din data de 30.02.2011, pronunțată de Curtea de Apel București numai cu privire la durata prelungirii arestării preventive, durată pe care a redus-o de la 30 de zile la 15 zile, respectiv de la 04.04.2011 la 18.04.2011.

După expirarea celor 15 zile, procurorii Direcției Naționale Anticorupție au solicitat prelungirea stării de arest preventiv pentru 15 zile, motivarea acestora cuprinsă în cel de-al patrulea referat fiind identică cu cea detaliată în primele trei referate de luare a măsurii preventive, astfel cum rezultă din documentele anexate.

Curtea de Apel București, investită cu cererea procurorilor de prelungire a stării de arest preventiv, a respins ca nefondată propunerea de prelungire a arestării preventive, prin încheierea de ședință din data de 14.04.2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 3435/2/2011.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs organele de urmărire penală, iar Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, prin încheierea de ședință din data de 18.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 3435/2/2011, a admis recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, a casat încheierea de ședință din data de 14.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel București și, pe fond, a prelungit măsura arestării preventive a subsemnatului pentru o perioadă de 15 de zile, de la 19.04.2011 la 03.05.2011.

Prin rechizitorul nr. 316/P/2010 din 26.04.2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție am fost trimis în judecată în stare de arest preventiv, formându-se dosarul nr. 388/39/2011 al Curții de Apel Suceava, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori.

Curtea de Apel Suceava, investită cu verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive a subsemnatului, nu a verificat dacă în ceea ce mă privește erau întrunite condițiile legale de menținere a măsurii arestării preventive, în speță dispozițiile art. 155-160 Cpp și a menținut măsura, prin încheierea de ședință din data de 29.04.2011 pronunțată de Curtea de Apel Suceava, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr. 388/39/2011.

Împotriva acestei încheieri am promovat recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, prin încheierea de ședință din data de 03.05.2011, pronunțată în dosarul nr. 3659/1/2011, a admis recursul declarat de subsemnatul, a casat încheierea de ședință din data de 29.04.2011 pronunțată de Curtea de Apel Suceava, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr. 388/39/2011 și, pe fond, a revocat măsura arestării preventive în ceea ce mă privește, dispunând punerea în libertate a subsemnatului.

III. Exposé de la ou des violation(s) de la Convention et/ou des Protocoles alléguée(s), ainsi que des arguments à l'appui

Statement of alleged violation(s) of the Convention and/or Protocols and of relevant arguments

EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR VIOLĂRI ALE CONVENȚIEI ȘI/SAU A PROTOCOALELOR, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

15. Consider că prin arestarea mea preventivă la data de 04.02.2011 instanțele românești au încălcat prevederile **articolului 3, articolului 5 parag.1, articolului 6 parag. 2 și parag. 3 literele a și b** din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Art. 3 prevede că „*nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante*”.

Consider că urmare a condițiilor sanitare precare, ventilației, accesului la lumina zilei, căldurii, perioada de detenție din Arestul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București a constituit un tratament inuman și degradant, fiind lipsit totodată de dreptul de a-mi vedea logodnica și familia.

Articolul 3 din Convenție protejează una din valorile fundamentale ale societății democratice. Acesta interzice, în termeni imperative, tratamentele inumane și degradante, fără să se țină cont de circumstanțele cauzei și de comportamentul victimei (Cauza Labila c. Italiei).

Jurisprudența instanței de contencios european a stabilit că articolul 3 este aplicabil în situațiile în care tratamentele inumane și degradante ating un minim nivel de severitate. Aprecierea acestui criteriu este relativă; depinde de toate circumstanțele cauzei, cum ar fi durata tratamentelor, efectele lor fizice și psihice și, în unele cazuri, vârsta și starea de sănătate a victimei.

Statul trebuie să asigure unei persoane o detenție în condiții ce respectă demnitatea sa umană, o manieră și o executare a măsurii care să nu-l supună la tulburări și greutăți de o intensitate care să depășească nivelul inevitabil de suferință inerentă detenției și, date

fiind cerințele practice ale detenției, oprotejare adecvată a sănătății și bunăstării acestuia, și inter alia, să-i furnizeze asistența medicală necesară (Cauza Kudla c. Poloniei). La stabilirea condițiilor de detenție trebuie să se țină cont de efectele cumulative ale acelor condiții și de durata detenției (Cauza Dougoz c. Greciei și Cauza Kalashnikov c. Rusiei).

În speță, în primul rând, deținuții (alte 10 persoane) care împărțeau celula cu subsemnatul dispuneau în permanență de un spațiu de aproximativ 2 mp, încălcându-se, astfel, prevederile Comitetului European pentru prevenirea tratamentelor inumane sau degradante care fixează ca normă aproximativă și de dorit pentru celulele de detenție o suprafață de 7 mp de fiecare prizonier. Prin urmare, celula subsemnatului era în permanență suprapopulată, ceea ce constituie, în sine, o încălcare a prevederilor art. 3 din Convenție.

Aceste condiții au fost agravate de iluminatul permanent al celulei, de lipsa unei aerisiri adecvate a camerei, în condițiile în care deținuții erau autorizați să fumeze, de lipsa unei recreeri în aer liber, precum și de agitația permanentă și de numărul mare de deținuți, astfel că privarea de somn care a rezultat datorită acestui mediu a fost extrem de neplăcută, atât din punct de vedere fizic cât și din punct de vedere psihologic.

Aceste condiții de detenție mi-au provocat suferințe mentale considerabile, care au adus atingere demnității mele și care mi-au generat sentimente menite să mă injosească și să mă umilească.

Ținând cont de condițiile severe din celulă, de lipsa plimbărilor în aer liber și de faptul că am fost deținut în aceste condiții timp de treizeci de zile, consider că greutățile pe care le-am îndurat au depășit nivelul inevitabil inerent detenției și au atins pragul severității contrare articolului 3 al Convenției.

Art. 5 parag. 1 dispune că „*orice persoană are dreptul la libertate și siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa ...*”.

Art. 6 parag. 2 stabilește că „*orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită*”, iar **parag. 3** prevede că “*Orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; ... d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării*”.

Dispozițiile Convenției din **art. 6 parag. 3** au fost încălcate de către instanța de judecată care a dispus arestarea mea preventivă, în calitate de inculpat acuzat de săvârșirea infracțiunilor arătate la pct. 14, deși nu îmi fuseseră aduse la cunoștință decât cu ocazia reținerii, respectiv în data de 04.02.2011. Dând curs solicitării procurorului privind arestarea, judecătorii au încălcat în mod efectiv **art. 6 parag. 2**, respectiv au ignorat prezumția de nevinovăție de care trebuia să mă bucur cel puțin în fața lor, iar ca urmare a încălcărilor prezumției de nevinovăție și ale drepturilor mele de acuzat judecătorii au încălcat și prevederile **art. 5 parag. 1** din Convenție cu privire la libertatea persoanei.

În legătură cu încălcarea **art. 6 parag. 3 lit. a)** menționez că, deși procurorul a început urmărirea penală împotriva mea pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată (4 acte materiale de luare de mită) și infracțiunii prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cp, la data de 31.01.2011, acestea mi-au fost aduse la cunoștință abia la data reținerii mele, respectiv 04.02.2011.

De asemenea, nu am fost informat asupra acuzației în mod detaliat. Împrejurarea că subsemnatul nu am fost în mod complet și detaliat informat asupra acuzațiilor care mi se aduc rezultă din chiar conținutul procesului verbal de aducere la cunoștință a învinuirii, în care nu se precizează numele persoanelor cărora se presupune ca le-aș fi pretins mită.

La un interval de câteva minute de la întocmirea procesului verbal de comunicare a învinuirilor, mi-a fost prezentată ordonanța de reținere și ordonanța prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală, **fără să mi se aducă la cunoștință că urmează să se întocmească un referat cu propunere de arestare preventivă și fără să fiu ascultat** cu privire la condițiile prevăzute de art. 143 Cpp și cu privire la cazul de arestare menționat în referatul cu propunerea de arestare preventivă.

Prin încheierea pronunțată la data de 04.02.2011, judecătorul a încălcat prevederile **parag. 3 lit. a** în sensul că a dat curs cererii procurorului și a girat astfel actele efectuate de acesta deși era în mod evident și rezulta din actele dosarului că nu fusesem informat în cel mai scurt termen asupra naturii și cauzei acuzațiilor, neavând posibilitatea să-mi pregătesc apărarea, deși potrivit art. 5 indice 2 Cod procedură penală *„orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă”*, iar art. 66 alin. 2 menționează că *„în cazul în care există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie”*.

În legătură cu încălcarea **parag. 3 lit. b**, vă învederez că nu mi s-a acordat un termen în vederea pregătirii apărării, astfel cum prevede art. 6 alin. 3 lit b Cpp și Convenția europeană a drepturilor omului.

Potrivit art. 149¹ alin. 1 Cpp, întocmirea propunerii de luare a măsurii arestării preventive față de inculpat se realizează doar după ce în prealabil procurorul care efectuează urmărirea penală procedează la ascultarea acestuia în prezenta apărătorului.

Față de teza întâi a art. 149¹ alin. 1 Cpp, ascultarea trebuie să se refere la condiția prevăzută de art. 143 alin. 1 Cpp, constând în aceea că trebuie să existe probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală și la cazul de arestare prevăzut de art. 148 literele a-f Cpp.

Această condiție privește strict întocmirea referatului cu propunere de luare a măsurii arestării preventive, neputându-se confunda cu parcurgerea procedurii de aducere la cunoștință a rezoluției de începere a urmăririi penale conform art. 70 alin. 2 Cpp sau ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, conform art. 237 alin. 2 Cpp.

Contrar exigențelor art. 149¹ alin. 1 Cpp, referatul prin care se propune luarea față de mine a măsurii arestării preventive nu este precedat de ascultarea mea în calitate de învinuit și nici în calitate de inculpată cu privire la condițiile prevăzute de art. 143 Cpp și la cazurile de arestare prevăzute de art. 148 lit. a-f Cpp.

Consider că declarațiile judiciare ale învinuitului sau inculpatului constituie unul din mijloacele de probă prevăzute de lege, prin care se constată elemente ce pot servi ca probă în procesul penal, furnizează elemente necesare aflării adevărului, iar pe de altă parte **constituie prima modalitate prin care persoana acuzată își exercită dreptul la apărare.**

Specificul acestui mijloc de probă este dat de poziția centrală pe care o are învinuitul sau inculpatul în procesul penal, fiind nu numai rațional, dar și indispensabil ca persoana care este de presupus a cunoaște cel mai bine realitatea, să fie ascultată și întrebată cu privire la aceasta.

De altfel, **obligația procesuală a organelor judiciare** de a-l asculta pe învinuit, respectiv pe inculpat, este prevăzută în numeroase momente procesuale, atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecății, iar în cauza de față organele de urmărire penală nu și-au îndeplinit această obligație.

Judecătorul a admis propunerea de arestare preventivă, deși am învederat acestuia că nu am avut cunoștință de învinuirile respective până în momentul reținerii mele. Am învederat abuzul săvârșit de procuror prin propunerea sa și am cerut instanței să îl cenzureze, bazându-mă în susținerile mele și pe prezumția de nevinovăție (recunoscută nu numai prin Convenția europeană a drepturilor omului, ci și prin **art. 24 din Constituția României și art. 5² Cod procedură penală**) și pe faptul că regula este starea de libertate a persoanei, iar nu starea de detenție.

Am arătat instanței că la data de 04.02.2011, mi-au fost aduse la cunoștință învinuirile, iar la un interval de câteva minute de la întocmirea procesului verbal de comunicare a învinuirilor, mi-a fost prezentată ordonanța de reținere și ordonanța prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală, **fără să mi se aducă la cunoștință că urmează să se întocmească un referat cu propunere de arestare preventivă și fără să fiu ascultat** cu privire la condițiile prevăzute de art. 143 Cpp și cu privire la cazul de arestare menționat în referatul cu propunerea de arestare preventivă.

De asemenea, am învederat instanței faptul că nu mi s-a acordat un termen în vederea pregătirii apărării, astfel cum prevede art. 6 alin. 3 Cpp și Convenția europeană a drepturilor omului, întrucât acuzațiile mi-au fost aduse la cunoștință abia în ziua reținerii, 04.02.2011, fiind evident că nu am avut timpul și, mai ales, înlesnirile necesare pregătirii apărării. Mai mult, declarațiile judiciare ale învinuitului sau inculpatului constituie unul din mijloacele de probă prevăzute de lege prin care se constată elemente ce pot servi ca probă în procesul penal, furnizează elemente necesare aflării adevărului, iar pe de altă parte, constituie prima modalitate prin care persoana acuzată își exercită dreptul la apărare, drept ce mi-a fost încălcat nefiind audiat.

Toate aceste aspecte le-am susținut atât în fața judecătorului de primă instanță, cât și în fața judecătorilor care au soluționat recursul meu împotriva încheierii de arestare.

Prin încheierea pronunțată la 04.02.2011, judecătorul a încălcat **parag. 3 lit. b** prin faptul că nu mi-a acordat timpul necesar să îmi pregătesc apărarea. Aveam nevoie de timp pentru a discuta cu apărătorii mei și a aduce probe în combaterea acuzațiilor. Însă prin arestarea mea, judecătorul a eliminat această posibilitate încălcând prevederile Convenției.

Totodată este evident că, aflat în stare de arest, nu dispuneam de înlesnirile necesare pregătirii apărării. De exemplu, pentru a fi în măsură să propun martori în apărare trebuia să fiu în stare de libertate ca să discut cu potențialii martori și să văd dacă își mai amintesc ceva (fiind vorba despre amintiri comune, trebuia să discut personal, nu puteam să deleg o altă persoană care nu avea ce să își amintească despre o faptă sau alta).

În ce privește încălcarea **art. 6 parag. 2** din Convenție, arăt că instanțele din România au ignorat cu desăvârșire prezumția de nevinovăție de care trebuia să mă bucur.

Ignorarea prezumției de nevinovăție rezultă din temeiurile pe care instanța de judecată le-a avut în vedere atunci când a dispus arestarea mea preventivă.

Astfel, judecătorul a dispus arestarea mea preventivă în temeiul **art.149 indice 1** raportat la **art. 143 și 148 lit. f** din Codul de procedură penală.

Art. 149 indice 1 alineat 1 Cod procedură penală stabilește că „procurorul, din oficiu sau la sesizarea organului de cercetare penală, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 148, când consideră că în interesul urmăririi penale este necesară arestarea inculpatului, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, întocmește propunerea de luare a măsurii preventive a inculpatului”, iar **alineat 2** „dosarul, împreună cu propunerea de luare a măsurii preventive, întocmită de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, se prezintă președintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de deținere, locul unde s-a constatat săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.”

Art. 143 Cod procedură penală arată condițiile la care face trimitere **art. 149 indice 1 alin. 1 și 2** Cod procedură penală, respectiv se arată că „măsura reținerii poate fi luată de organul de cercetare penală față de învinuit, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală”.

Potrivit **art. 148** Cod procedură penală, măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 143 și numai în vreunul dintre următoarele cazurile limitativ prevăzute de acest text de lege, iar cazul prevăzut de art. 148 și reținut de judecător ca temei al arestării este următorul: „... f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică”.

Practic, din coroborarea dispozițiilor pe care judecătorul le-a aplicat în vederea arestării mele (de exemplu că „sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală”) rezultă că acesta a încălcat prezumția de nevinovăție.

Deși nu mi se aduseseră la cunoștință învinuirile decât în ziua reținerii mele, judecătorul a apreciat că există indicii temeinice că aș fi săvârșit toate acele infracțiuni. Este adevărat că infracțiunile pentru care am fost trimis în judecată prevăd o pedeapsă mai mare de 4 ani, dar acest lucru nu este suficient, întrucât aceasta condiție trebuie îndeplinită cumulativ cu cerința de a **exista probe**, nu indicii, că lăsarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Având în vedere că nu avusesem răgazul să îmi pregătesc apărarea, este clar că prin arestarea dispusă de judecător s-a încălcat prezumția de nevinovăție.

De altfel, este o practică constantă a instanțelor din România să ignore prezumția de nevinovăție și să admită propunerile procurorilor de arestare preventivă, deși până în ziua arestării „inculpații” nu au habar de existența acuzațiilor care le sunt aduse.

Procedând în acest fel, judecătorii români au încălcat și prevederile **art.5 parag. 1** din Convenție dispunând lipsirea mea de libertate ca urmare a prezumției de vinovăție.

În cazul de față, încălcarea **art. 6 parag. 2 și 3** a atras și încălcarea **art. 5 parag. 1** din cauza modalității de acțiune a judecătorilor: arestarea mea pe nedrept, cu încălcarea nu numai a normelor juridice interne, ci și a prevederilor Convenției.

Este drept că **art. 5 parag. 1** autorizează și anumite ingerințe în exercițiul dreptului la libertate și siguranță, dar acestea nu sunt incidente în speța de față pentru următoarele considerente:

- **lit. a)** prevede excepția situației în care o persoană „este deținută legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent”; în cauza de față nu poate fi

aplicat deoarece nu este vorba despre o condamnare penală în sensul legii procesual penale; dacă s-ar interpreta că încheierea prin care am fost arestat constituie o asemenea condamnare, atunci menționez din nou că prin arestarea respectivă s-au încălcat prevederile **art. 6 parag. 2 și 3** din Convenție și, în concluzie, hotărârea respectivă nu poate constitui o bază legală pentru lipsirea mea de libertate;

➤ **lit. b)** arată că o persoană poate fi lipsită de libertate „dacă a făcut obiectul unei arestări sau al unei dețineri legale pentru nesupunerea la o hotărâre pronunțată, conform legii, de către un tribunal ori în vederea garantării executării unei obligații prevăzute de lege”; această ingerință nu este aplicabilă deoarece nu am încălcat vreo hotărâre judecătorească și nici nu aveam vreo obligație legală pe care să fi încercat să o ocolesc;

➤ o persoană mai poate fi lipsită de libertate atunci când, potrivit ingerinței prevăzute de **lit. c)**, „a fost arestată sau reținută în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia”.

Deși se suprapune oarecum peste motivul pe care instanța l-a reținut în vederea arestării mele, vă învederez că nici această ingerință nu este aplicabilă pentru urmatoarele considerente:

- în condițiile în care nu am avut posibilitatea (timpul și înlesnirile necesare) dovedirii netemeinicii acuzațiilor, atunci s-ar încălca prezumția de nevinovăție dacă s-ar aprecia că în cauză existau *motive verosimile* de a bănui că aș fi săvârșit vreo infracțiune.

Mai mult, procurorii prezintă doar o stare de fapt, bazându-se în ceea ce mă privește pe **prezumții de culpabilitate**, fără să indice în concret care sunt probele sau indiciile temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. De asemenea, **nu prezintă probele** din care rezultă că lăsarea mea în libertate ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Instanțele de judecată nu au analizat îndeplinirea cumulativă a condițiilor și cazurilor în care se putea dispune prelungirea/luarea măsurii arestării preventive, limitându-se doar la susținerea că *“există bănuială legitimă că inculpații au săvârșit faptele imputate, constând în aceea că, în calitatea lor de lucrători ai Poliției de Frontieră în PTF Siret, au nesocotit grav modul legal și corect de îndeplinire a sarcinilor de serviciu ce le reveneau și au permis efectuarea contrabandei cu diverse produse, în special țigări, pretinzând și primind de la persoane care tranzitau punctul de frontieră foloase materiale constând în bani, dar și produse, mergând până la băuturi, motorină, prăjituri și usturoi”*.

Motivarea mai sus arată nu putea constitui un temei legal al prelungirii stării mele de arest, întrucât judecătorii care au dispus luarea/prelungirea măsurii arestării preventive nu au analizat distinct cerințele prevăzute de art. 143 alin. 1 Cpp, coroborat cu art. 148 lit. f Cpp, **cu privire la fiecare inculpat**, ci au făcut o motivare globală, procedeu care este inadmisibil și echivalează cu lipsa examinării cerințelor legale mai sus arătate de către judecător pentru fiecare inculpat în parte, întrucât măsura arestării preventive se dispune în mod individual.

- în ce privește necesitatea de a mă împiedica să săvârșesc o infracțiune, vă învederez că nu exista și nu există nici un indiciu care să determine o asemenea concluzie (acea

infracțiune nouă pe care aş fisăvârşit-o după ce s-a început urmărirea penală este un temei fals, întrucât norma juridică internă, **art.148 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală**, prevede că trebuia să săvârşesc o nouă infracțiune după ce s-ar fi pus în mişcare acţiunea penală împotriva mea – or, faptele de care sunt acuzat au fost săvârşite în perioada 12.12.2010-24.12.2010, iar acţiunea penală a fost pusă în mişcare la data de 03.02.2011 → dacă s-ar interpreta în alt mod atunci s-ar încălca prevederile **art. 53 din Convenție** care stabilesc că „nici o dispoziție din prezenta convenție nu va fi interpretată ca limitând sau aducând atingere drepturilor omului și libertăților fundamentale care ar putea fi recunoscute conform legilor oricărei părți contractante sau oricărei alte convenții la care această parte contractantă este parte”);

- în legătură cu temerea ca nu cumva să fug de răspunderea penală, vă învederez că ancheta împotriva mea se desfășoară încă din septembrie 2010 și nu am făcut nici o încercare de acest fel – de altfel, nici procurorul și nici judecătorul nu au reținut acest criteriu de arestare a mea;
- în legătură cu temerea ca nu cumva, odată pusă în libertate, să tulbur ordinea publică, argumentele parchetului și ale instanțelor de judecată s-au redus exclusiv la evidențierea gradului de pericol social concret al infracțiunilor reținute în sarcina subsemnatului, punându-se accentul și marșând exclusiv pe gravitatea acuzațiilor, laitmotivul reținut constant în referatul cu propunerea de luare/prelungire a măsurii arestării preventive fiind acela că „pericolul social concret rezidă în principal din natura faptelor, frecvența și caracterul lor repetitive, din calitatea de polițiști de frontieră, din colaborarea dintre șefi și subalternii lor în săvârșirea infracțiunilor de corupție”. Or, în concordanță cu bogata jurisprudență C.E.D.O. (cauzele Lettelier și Tomasi contra Franței, Ringstei și Neumeister contra Austriei, Calmanovici, Scundeanu, Tarău, Mihuța contra României), privarea de libertate nu trebuia să se limiteze la gravitatea infracțiunilor, examinând în mod abstract necesitatea luării/prelungirii acesteia, ci trebuia demonstrat că punerea în libertate a subsemnatului ar fi tulburat în mod real ordinea publică, sens în care ar fi trebuit să se **motiveze într-o manieră cât mai detaliată în ce constă pericolul pentru ordinea publică care ar putea să rezulte din punerea în libertate a subsemnatului, iar o asemenea motivare nu putea face referire exclusivă nici la gravitatea faptei și nu se poate raporta doar la probele ce susțin culpabilitatea inculpatului.**
- mai mult, după emiterea mandatului de arestare preventivă nr. 13F/UP/04.02.2011, am solicitat să fiu audiat de către organele de urmărire penală, declarația subsemnatului fiind consemnată pe formular tipizat nr. 0195750/15.02.2011, recunoscând toate faptele reținute în sarcina mea, ceea ce denotă, pe de o parte, că nu am încercat să zădărnicesc aflarea adevărului în cauză, iar pe de altă parte că scopul măsurii privării de libertate a fost atins.

Astfel, o persoană învinuită de comiterea unei crime trebuie întotdeauna să fie eliberată în cursul procedurii, dacă statul nu poate arăta că sunt motive "pertinente și suficiente" să justifice detenția continuă (Yagci și Sargin c. Turciei, hotărârea din 8 iunie 1995).

Jurisprudența C.E.D.O. a stabilit că articolul 5 paragraful 3 din Convenție nu trebuie privit ca autorizând detenția necondiționată, sub rezerva că aceasta nu durează mai mult decât o anumită perioadă minimă de timp. Justificarea oricărei perioade de

detenție provizorie, indiferent de cât de scurtă ar fi, trebuie să fie demonstrată convingător de către autorități (Belchev c. Bulgariei, 8 aprilie 2004).

Pericolul eschivării învinuitei nu poate fi apreciat în exclusivitate doar în baza severității pedepsei pe care aceasta riscă să o primească. Acesta trebuia să fie stabilit prin a se face referință la numeroase alte elemente care pot să confirme existența riscului unei eschivări sau să-l facă să pară atât de ne semnificativ încât să nu justifice detenția de până la judecată (Cauza Yagci si Sargin c. Turciei). Pericolul eschivării trebuia să fie considerat în lumina elementelor vizavi de caracterul persoanei, personalitatea acesteia, domiciliu, ocupație, bunuri, legăturile de familie și oricare alte legături cu țara în care este urmarită. Riscul unei pedepse grave și ponderea probelor pot fi pertinente însă nu sunt decisive și posibilitatea obținerii garanțiilor poate fi utilizată în vederea compensării pericolului (Cauza Neumeister c. Austriei). De asemenea, riscul ingerinței învinuitei în cursul normal al justiției nu poate fi considerat în abstracto, ci trebuie să se bazeze pe un suport factual (Cauza Trzaska c. Poloniei).

În prezenta cauza, instanțele judecătorești s-au bazat pe caracterul grav al infracțiunii de care eram acuzat, pe riscul eschivării și pe necesitatea neprejudicierii anchetei. Instanțele judecătorești au repetat aceste motive în toate hotărârile de luare/prelungire a măsurii arestării preventive. Acestea nu au ținut cont de argumentele prezentate de către învinuit și s-au limitat în hotărârile lor doar la repetarea, într-o manieră abstractă și stereotipică, a temeiurilor formale ale detenției prevăzute de lege fără a încerca demonstrarea pertinentei acestora cazului. De asemenea, instanțele judecătorești nu au apreciat astfel de elemente precum caracterul pozitiv al subsemnatului, absența antecedentelor penale, legăturile de familie și corelațiile (domiciliu, activitate, bunuri) acestuia cu România.

Mai mult decât atât, încă de la momentul arestării mele preventive, parchetul a ales să dispună în privința unora dintre inculpații/învinuiții din dosarul nr. 316/P/2010 al Direcției Naționale Anticorupție măsuri mai puțin restrictive de libertate, cu toate că gravitatea acuzațiilor era aceeași, circumstanțele personale erau în genere favorabile tuturor persoanelor cercetate, singura diferențiere fiind de ordin „cantitativ”, respectiv al numărului de acte materiale reținute în sarcina fiecărui inculpat. Astfel, s-a dispus începerea urmăririi penale și punerea în mișcare a acțiunii penale față de ale alte persoane (Hrituc Vasile – 41 acte materiale de luare de mită, Hreniuc Ioan Florian – 5 acte materiale, Radașan Mihaela – 2 acte materiale, Pavaloaia Florin – 5 acte materiale, Pascaru Dumitru Romeo – 5 acte materiale, Buliga Virgil Florin – 3 acte materiale) sub aspectul comiterii aceluiași infracțiuni, în privința cărora parchetul nu a dispus și nu a solicitat luarea vreunei măsuri preventive, nici măcar a interdicției de a părăsi țara. În atare situație, este imposibil de justificat, prin argumente juridice pertinente, de ce a trebuit să se dispună arestarea mea preventivă și de ce așa fi prezentat pericol pentru ordinea publică, așa cum au pretins parchetul și instanțele în motivările din referatele cu propunerea de luare/prelungire a măsurii arestării preventive a subsemnatului și din hotărârile instanțelor de judecată, în opoziție cu situația altor persoane aflate într-o situație identică, cercetate în starea firească de libertate.

- **literele d), e) și f) ale art. 5 parag. 1** prevăd situații speciale pentru autorizarea ingerințelor în exercițiul dreptului la libertate și siguranță, situații în care nu mă

aflam la momentul privării de libertate și nu mă aflu nici în prezent: nu eram minor la data arestării mele (**lit. d**), nu eram bolnav contagios, toxicoman și nici nu eram în situația unui vagabond (**lit. e**) și nu exista nici o procedură de expulzare sau extrădare declanșată împotriva mea (**lit. f**).

Întrucât în cazul pe care vi-l supun atenției nu sunt incidente ingerințele autorizate de către Convenție, atunci rezultă încălcarea evidentă a dreptului la libertate prevăzut de **art. 5 parag. 1** prin arestarea mea cu încălcarea prevederilor **art. 6 parag. 2 și 3**.

Drepturile pe care Convenția le prevede în favoarea acuzatului în **art. 6 parag. 3** reprezintă garanții ale prezumției de nevinovăție. Dacă drepturile respective sunt respectate, atunci există o probabilitate foarte mare a respectării prezumției de nevinovăție.

În cazul subsemnatului trebuie analizate toate încălcările Convenției în mod global; este inadmisibil ca procurorul să mă anunțe care sunt acuzațiile împotriva mea și, a doua zi, judecătorul să mă aresteze. Prin această modalitate de acțiune judecătorul încalcă prevederile Convenției (**art.6 parag. 3 lit. a și b**): starea de detenție pe care a dispus-o judecătorul în 04.02.2011 împotriva mea a înlăturat orice posibilitate pentru mine să îmi pot pregăti cât de cât apărarea.

Menționez că în ziua arestării mi-au fost aduse la cunoștință invinuirile, iar eu nu am avut nici o posibilitate de a mă apăra.

Pentru că procurorul a strâns probe numai în scopul acuzației mele (deși codul deontologic al magistraților din România prevede obligația pentru procurori să strângă probe și în apărarea învinuitului/inculpatului), iar eu nu am avut posibilitatea să aduc probe în favoarea mea pentru că nu cunoșteam conținutul actelor de urmărire penală efectuate împotriva mea (nici măcar avocații care mă asistau nu au putut afla despre actele efectuate, deși au insistat de mai multe ori), este logic că din actele dosarului rezultă indicii că aș fi săvârșit infracțiunile respective.

Dar cel care a încălcat prevederile Convenției este judecătorul pentru că acesta avea la îndemână posibilitatea de a-mi permite să îmi pregătesc apărarea, respectiv să aduc înscrisuri, să propun martori ș.a., însă a dispus arestarea mea a doua zi de la reținerea mea.

În concluzie, consider că am fost prejudiciat prin încălcarea dreptului la libertate.

Arestarea mea în chiar ziua în care mi-au fost aduse la cunoștință acuzațiile reprezintă o încălcare evidentă a **art. 6 parag. 3 lit. b** prin faptul că nu am avut, anterior arestării, timpul necesar pregătirii apărării. De asemenea, prin arestarea dispusă de către instanță, aceasta a girat faptul că nu îmi fuseseră aduse la cunoștință acuzațiile în cel mai scurt timp, încălcând prevederile **art. 6 parag. 3 lit. a** (dacă mi-ar fi fost aduse imediat la cunoștință acuzațiile din 31.01.2011, până la data arestării mele – 04.02.2011 – aș fi avut timpul necesar pregătirii apărării).

Nu în ultimul rând, apreciind că în cauză există indicii temeinice că aș fi săvârșit infracțiunile despre care am aflat doar cu câteva ore înaintea judecătorului, acesta a încălcat prevederile **art. 6 parag. 2** din Convenție referitoare la prezumția de nevinovăție. Este inadmisibil să se aprecieze că aș fi vinovat în doar câteva ore de la momentul în care procurorul mi-a adus la cunoștință acuzațiile aduse împotriva mea. În răgazul respectiv (în care eram oricum în stare de detenție prin reținerea pentru 24 de ore pe care a

ordonat-o procurorul) nu am avut practicnici o posibilitate de a dovedi netemeinicia acuzațiilor.

În cazul în care Curtea nu ar constata o încălcare a prevederilor Convenției și, pe cale de consecință, nu ar sancționa conduita abuzivă a procurorilor și judecătorilor români, atunci nu ar face decât să determine perpetuarea situațiilor în care procurorii români efectuează cercetări penale prealabile (în vederea stabilirii existenței sau inexistenței unei infracțiuni) și, la sfârșitul anchetei, să dispună declanșarea urmăririi penale cu privire la infracțiunea respectivă, punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane (care habar nu avea despre o asemenea acuzație) și fie arestarea persoanei respective, fie trimiterea acesteia direct în judecată.

IV. Exposé relative aux prescriptions de l'article 35 § 1 de la Convention

Statement relative to article 35 § 1 of the Convention

EXPUNERE ÎN LEGATURĂ CU PREVEDERILE ARTICOLULUI 35 & 1 DIN CONVENȚIE

16. Décision interne définitive (date et nature de la décision -judiciaire ou autre- l'ayant rendue)

Final decision (date, court or authority and nature of decision)

Decizia internă definitivă (data și natura deciziei, organul-judiciar sau altul - care a pronunțat-o)

Decizia internă definitivă pronunțată cu privire la arestarea subsemnatului o reprezintă încheierea pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 1070/2/2011, hotărâre rămasă definitivă în urma respingerii recursului prin încheierea de ședință din data de 08.02.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 1070/2/2011.

Decizia internă definitivă pronunțată cu privire la punerea subsemnatului în libertate o reprezintă încheierea de ședință din data de 03.05.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr. 3659/1/2011, prin care s-a admis recursul declarat de subsemnatul împotriva încheierii de ședință din data de 29.04.2011 pronunțată de Curtea de Apel Suceava, în dosarul nr. 388/39/2011.

17. Autres décisions (énumérées dans l'ordre chronologique en indiquant, pour chaque décision, sa date, sa nature et l'organ -judiciaire ou autre- l'ayant rendue)

Other decisions (list in chronological order, giving date, court or authority and nature of decision for each of them)

Alte decizii (enumerate în ordine cronologică, indicând, pentru fiecare decizie, data, natura și organul -judiciar sau altul - care a pronunțat-o):

- încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 28.02.2011, pronunțată în dosarul nr. 1774/2/2011 de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală;
- încheierea nr. 870 din 04.03.2011, pronunțată în dosarul nr. 1774/2/2011 de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală;
- încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 30.03.2011, pronunțată în dosarul nr. 2914/2/2011 de Curtea de Apel București, Secția I Penală;

- încheierea de ședință din 01.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 2914/2/2011 de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală;
- încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 14.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 3435/2/2011 de Curtea de Apel București, Secția I Penală;
- încheierea de ședință din 18.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 3435/2/2011 de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală.

18. Dispos(i)ez-vous d'un recours que vous n'avez pas exercé? Si oui, lequel et pour quel motif n'a-t-il pas été exercé?

Is there or was there any other appeal or other remedy available to you which you have not used? If so, explain why you have not used it.

Dispuneți sau ați dispus de un recurs pe care nu l-ați exercitat? Dacă da, care și pentru ce motiv acesta nu a fost exercitat?

Am exercitat toate căile legale împotriva măsurilor dispuse de către instanțele de judecată cu privire la arestarea subsemnatului/privarea mea de libertate.

Menționez că împotriva celorlalte acte de urmărire penală efectuate de către procuror nu există în legislația românească posibilitatea exercitării unei căi efective de atac în fața instanțelor naționale, astfel cum prevede **art. 13 din Convenție** („*orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale*”). Singura modalitate prevăzută de Codul de procedură penală român este depunerea unei plângeri la procurorul ierarhic superior în conformitate cu **art. 278**, cale de care am uzat numai în măsura în care am luat cunoștință de actele de urmărire penală efectuate de procuror în mod abuziv.

V. Exposé de l'objet de la requête

Statement of the object of the application

EXPUNEREA OBIECTULUI CERERII

19. Prin prezenta cerere adresată Curții Europene a Drepturilor Omului doresc recunoașterea încălcărilor prevederilor Convenției, astfel cum am arătat la punctele anterioare, și acordarea unei satisfacții echitabile în cuantum de 300.000 Euro, pentru faptul că am fost lipsit de libertate în mod ilegal din cauza încălcării dreptului la apărare și a prezumției de nevinovăție atât de către instanțele naționale, cât și de către procurorii care au instrumentat dosarul împotriva mea.

De asemenea, arăt că măsura reținerii subsemnatului a fost adusă la îndeplinire de către organele de urmărire penală în urma unui „show mediatic” (inculpații din dosarul nr. 316/P/2010 au fost aduși de la Suceava la București în mai multe autocare, însoțite de autoturisme cu girofaruri și sirene pornite, iar în fața sediului Direcției Naționale Anticorupție au fost filmați de către operatorii trusturilor media puși în alertă de către organele de urmărire penală), în care s-au folosit, în mod abuziv, fără consimțământul meu și prin încălcarea prezumției de nevinovăție, imagini video și fotografice ale subsemnatului cu cătușele la mâini. Ulterior, pe parcursul prezentării în fața instanțelor de judecată în vederea luării/prelungirii măsurii arestării mele preventive, aceste imagini au fost folosite ilegal în cadrul unor articole și reportaje apărute în presa locală, ceea ce a

condus la identificarea mea de către numeroase persoane care mă cunoșteau și de prieteni, în condițiile în care la dosar nu existau probe certe din care să rezulte aș fi săvârșit vreo faptă penală, iar înregistrările video/ambientale efectuate în cauza pe care se bazează în mod exclusiv acuzarea mea, au fost prezentate în mod trunchiat, nu sunt clare și nu prezintă elemente esențiale cu privire la pretinsele fapte de luare de mită reținute în sarcina subsemnatului, respectiv nu se pot identifica sumele de bani presupus a fi primite cu titlu de mită, persoanele care ar fi dat sumele de bani, iar identitatea subsemnatului nu poate fi stabilită cu certitudine, în condițiile în care acestea sunt singurele probe administrate în acuzarea mea.

Totodată, privarea de libertate abuzivă a subsemnatului a condus la deteriorarea vieții private familiale, parintii mei au suferit o depresie puternică ce a determinat deteriorarea stării lor de sanatate deja precară, iar logodnica mea a desfacut logodna dintre noi, pe motivul că nu dorește să se căsătorească cu o persoană care a fost arestată.

Drept urmare, solicit condamnarea statului român, având în vedere că legislația internă este ambiguă sub aspectul unuia dintre cele mai importante drepturi ale omului: dreptul la libertate - legislație care a permis ca împotriva subsemnatului să se dispună o măsură privativă de libertate cu încălcarea celor mai elementare garanții ale dreptului la libertate: prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare.

VI. Autres instances internationales traitant ou ayant traité l'affaire

Statement concerning other international proceedings

ALTE INSTANȚE INTERNAȚIONALE CARE EXAMINEAZĂ SAU AU EXAMINAT CAZUL

(Voir §19 (f) de la notice)

(See §19 (f) of the Notes)

(A se vedea §19 (f) a Notei)

20. Avez-vous soumis á une autre instance internationale d'enquête ou de règlement les griefs énoncés dans la présente requête? Si oui, fournir des indications détaillées à ce sujet.
Have you submitted the above complaints to any other procedure of international investigation or settlement? If so, give full details.

Ați prezentat în fața unei alte instanțe internaționale de anchetă sau reglementare capetele de cerere din prezenta plângere? Dacă da, furnizați indicații detaliate cu privire la acest aspect.

Nu.

VII. Pièces annexées

(pas d'originaux, uniquement des copies; prière de n'utiliser ni agrafe, ni adhésif, ni lien d'aucune sorte)

List of documents

(no original documents, only photocopies, do not staple, tape or bind documents)

LISTA DOCUMENTELOR

(nu trimiteți documente originale, ci numai copii xerox, fără a le capsă, lipi sau lega)

(Voir chapitre §19 (g) de la notice. Joindre copie de toutes les décisions mentionnées sous ch. IV et VI ci-dessus. Se procurer, au besoin, les copies nécessaires, et, en cas d'impossibilité, expliquer pourquoi celles-ci ne peuvent pas être obtenues. Ces documents ne vous seront pas retournés.)

(See §19 (g) of the Notes. Include copies of all decisions referred to in Parts IV and VI above. If you do not have copies, you should obtain them. If you cannot obtain them, explain why not. No documents will be returned to you)

(A se vedea §19 (g) a Notei. Anexați copii ale tuturor deciziilor menționate la cap. IV și VI de mai sus. Dacă nu aveți copii, va trebui să le obțineți. Dacă nu le puteți obține, explicați din ce motive. Aceste documente nu vă vor fi înapoiate.)

21. a) rezoluția nr. 316/P/2010 din data de 31.01.2011 a Direcției Naționale Anticorupție – Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexa Infrațiunilor de Corupție, dată în dosarul nr. 316/P/2010, prin care s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva subsemnatului;
- b) procesul-verbal nr. 316/P/2010 din 03.02.2011 prin care mi s-au adus la cunoștință învinuirile reținute în sarcina mea;
- c) ordonanța din 03.02.2011 privind punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva subsemnatului;
- d) ordonanța de reținere din 03.02.2011;
- e) referatul propunere arestare preventivă nr. 316/P/2010 din 03.02.2011;
- f) mandat de arestare preventivă nr. 13F/UP din 04.02.2011;
- g) referat cu propunere de prelungire a măsurii arestării preventive nr. 316/P/2010 din 25.02.2011;
- h) referat cu propunere de prelungire a măsurii arestării preventive nr. 316/P/2010 din 29.03.2011;
- i) referat cu propunere de prelungire a măsurii arestării preventive nr. 316/P/2010 din 12.04.2011;
- j) procesul-verbal nr. 316/P/2010 din 03.02.2011 de efectuare a percheziției domiciliare;
- k) încheierea de ședință din data de 04.02.2011, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 1070/2/2011;
- l) încheierea de ședință din data de 28.02.2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr. 1774/2/2011;
- m) încheierea de ședință din data de 04.03.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr. 1774/2/2011;
- n) încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 30.03.2011, pronunțată în dosarul nr. 2914/2/2011 de Curtea de Apel București, Secția I Penală;
- o) încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 14.04.2011, pronunțată în dosarul nr. 3435/2/2011 de Curtea de Apel București, Secția I Penală;
- p) încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 28.04.2011, pronunțată în dosarul 388/39/2008 de Curtea de Apel Suceava, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori;
- q) încheierea de ședință din Camera de Consiliu din 29.04.2011, pronunțată în dosarul 388/39/2008 de Curtea de Apel Suceava, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori;
- r) articole de presă.

VIII. Déclaration et signature

Declaration and signature

DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

(Voir §19 (h) de la notice)

(See §19 (h) of the Notes)

(A se vedea §19 (h) a Notei)

22. Je déclare en toute conscience et loyauté que les renseignements qui figurent sur la présente formule de requête sont exacts.

I hereby declare that, to the best of my knowledge and believe, the information I have given in the present application form is correct.

Declar că informațiile ce figurează în prezentul formular de cerere sunt exacte.

Lieu

Place

Locul .....BUCUREȘTI.....

Date

Date

Data .....03.11.2011.....

(Signature du/de la requérant(e) ou du/de la représentant(e))

(Signature of the applicant or of the representative)

(Semnătura reclamantului/ei sau a reprezentantului/ei)

ANGELICA ENACHE - Avocat